

Med inozemske arhive, ki hranijo dragoce-
no gradivo za zgodovino naše dežele, sodijo
vsekakor tudi eggenberški arhivi.

Rod Eggenbergov izhaja iz radgonske tr-
govske rodbine; s pohlepno podjetnostjo, bi-
strostjo, brezobzirnostjo in s preračunanimi
rodbinskimi povezavami so Eggenbergi do-
segli najvišja mesta takratne družbene lestvi-
ce. Na Kranjskem se ime Eggenberg (po isto-
imenskem gradu, danes že znotraj mestnih
meja Gradca) prvič navaja v zvezi z Auer-
spergom, zmagovalcem nad Turki, s katerim
si Ruprecht von Eggenberg deli zasluge in
slavo (slika bitke in obeh zmagovalcev je ne-
koč krasila dvorano v ljubljanskem lonto-
žu). Eggenbergi se preko nekaj generacij po-
javljajo na Kranjskem kot deželno plemstvo.

Cesarjev zaupnik Johann Ulrich (1558 do
1634) je prvi nosilec naslova »knez« (1623), ki
pa so mu ga nemški knezi izpodbijali. Zaradi
zaveznitva z Wallensteinom je pri cesarju
prišel v nemilost in je kot prostovoljni pre-
gnanec umrl v Ljubljani, kjer je bil v letih
1602—1621 deželni glavar. Pokopan je v
Gradcu.

Imel je tri hčere in sina Johanna Antona
(1610—1649); ta se je poročil z luteranko
Marijo Brandenburško iz rodu Hohenzoller-
nov (Eggenbergovo sorodstvo jo je dolžilo, da
je ona kriva za skorajšnje izumrtje rodu, češ
da je v rodbino prinesla »slabo kri«). Johann
Anton je bil v letih 1635—1638 deželni glavar
na Kranjskem, cesar ga je 1638 poslal kot
svojega odposlanca na papeški dvor. S po-
močjo svojih vplivnih brandenburških sorod-
nikov je vse življenje skrbel za priznanje na-
slova »knez«, ki ga je s pridobitvijo pokneže-
ne grofije Gradiške kot suverene državnice
(1647) utrdil tudi »de iure«, vendar so bili
Eggenbergi sprejeti v kolegij državnih kne-
zov šele leta 1653, istočasno s Hohenzollerni
in Lobkowitzi.

Johann Anton je umrl brez oporoke. Raz-
cvet knežjega rodu se začelja pod vladavi-
no obeh njegovih sinov, Johanna Christiana
(1641—1710) in Johanna Seifrieda (1644 do
1713). Leta 1664 so ju proglasili za polnolet-
na. Kaže, da sta v začetku zadeve svojega
rodu vodila skupno in sta tudi skupaj kovala
denar, kajti njun oče je želel, da se rodbinsko
imetje ne bi delilo. Med bratoma pa je prišlo
do hudih sporov. Johann Seifried (ki ga je
podpirala mati) je vztrajal, da se imetje raz-
deli; to se je zares zgodilo leta 1665.

Johann Christian se je poročil z Marijo Er-
nestino, hčerjo Johanna Adolfa, kneza
Schwarzenberškega, njun zakon je bil brez
otrok.

Johann Seifried je imel v prvem zakonu
sinova Johanna Antona Josefa (1669—1716)
in Johanna Christiana II. (1704—1717), v dru-
gem zakonu pa sina Leopolda Johanna Josefa
Dominika, ki je kmalu po rojstvu umrl.

Johann Seifried je bil v letih 1674—1692
deželni glavar na Kranjskem, a je glavarstvo
leta 1692, ko je postal ravnatelj notranjeav-
strijske vlade v Gradcu, odstopil svojemu
prvorojencu (1692—1713). S smrtjo Johanna
Christiana II. je rod Eggenbergov izumrl po
moški liniji (1717).

Eggenbergi so imeli velikanska posestva na
Češkem, Nižjem in Gornjem Avstrijskem, na
Štajerskem, Kranjskem, Notranjskem in Go-
riškem (Gradiška). Z razdelitvijo so posestva
na Češkem (z naslovom »vojvoda krumlov-
ski«) pripadla Johannu Christianu, t. i. no-
tranjeavstrijska posestva pa Johannu Seifrie-
du. Po smrti Johanna Christiana je eggenber-
ško imetje na Češkem podedovala njegova
žena Marija Ernestina Schwarzenberška, po
njeni smrti leta 1719 pa ga je prevzel njen
nečak Adam Franz Schwarzenberški. Eggen-
berška notranjeavstrijska posestva so po iz-
umrtju moške veje razpadla.

Po razdelitvi posestev so leta 1665 po do-
govoru odpeljali del rodbinskega arhiva (akti
osebne urada in osebne korespondence) v
Gradec. Eggenberški arhiv v Gradcu, ki je
zdaj del arhiva grofov Herberštajnov (zad-
njih posestnikov gradu Eggenberg), hrani
Steiermärkisches Landesarchiv. Bogati graški
fondi se nanašajo na upravne in posestniške
zadeve eggenberških gospostev zunaj čeških
meja in na zadeve članov rodu kranjsko-šta-
jerske veje. Ohranjene so računske knjige s
podatki o rokodelcih, slikarjih (portretistih)
idr. V Gradec so prepeljali tudi originale naj-
bolj važnih rodbinskih listin (npr. diplome
Ferdinanda II. iz let 1622 in 1628).

Manjši fondi eggenberškega arhiva so v
raznih rodbinskih arhivih (Eggenbergi so bili
v sorodstvu ali svaštvu z rodbinami Hohen-
zollern-Brandenburška linija, Schwarzenberg,
Lichtenstein, Rosenberg [Rožmberk], Stern-
berg, Althahn, Harrach, Mörsberg-Befort;
von Breuner, von Caravaggio, Fugger von
Friedberg, von Gall [Galler], von Holzapfel,
von Neuhaus, von Panicher, von Sinzendorf
idr.).

Glede eggenbergian je Arhiv Slovenije v
primerjavi s krumlovskim ali graškim arhi-
vom zelo reven. Dunajski »Hofkammerar-
chiv« ima fond »Familienakten Eggenberg«,
ki pa (po izjavi vodje arhiva) vsebuje le
podatke o poročnih slavnostih in podelitvi
naslovja (titulature) dvema Eggenbergoma.

Lahko dostopen in povsem urejen je eggenberški arhiv v Češkem Krumlovu (južna Češka), ki vsebuje »Rodbinski eggenberški arhiv« in »Prepuščena eggenberška in schwarzenberška gospostva«; zdaj je del t. i. fondov starejše schwarzenberške veje. »Rodbinski eggenberški arhiv« zajema čas od 1607 do 1790. V primerjavi z bogatim schwarzenberškim arhivom sodi k manjšim češko-krumlovskim arhivskim fondom. Fond, t. i. »tretji departement« v sistemu schwarzenberških arhivskih fondov, je bil urejen v zadnjih letih 18. stol. Ima oddelek listin in registraturo (194 listin in 88 fasciklov, od tega 41 fasciklov računskih knjig), ki pa zaradi delitve v letu 1665 ni popoln (del arhiva je v Gradcu). Razdeljen je po triskupinski shemi: 1 G *a* Geschichte (zgodovina rodu in genealogija); 1 G *b* Geburtsfälle (rojstva rodbinskih članov in vzgoja); 1 H Heirathen (poroke); 1 R Rang (naslovi, uradi, privilegiji); 1 S Sterbefälle (smrt članov rodu); 2 P Prozesse (pravde in spori); 2 S Schulden (aktiva in pasiva); 3 C Privat-Correspondenz (zasebna korespondenca); 3 H Hofstaat (knežji dvor — uslužbenci). Za orientacijo služita dva repertorija z abecednim stvarnim in imenskim kazalom. Fond je do kraja urejen. Omeniti je: genealoške tabele rodu (1645—1665); overovljene prepise najbolj važnih rodbinskih listin (1622—1628); podelitev raznih naslovov članom rodu (1625, 1628); podelitev naslova pokneženih grofov z Gradiške in pravice udeležbe na državnem zboru (1647); imenovanje Johanna Christiana za tajnega cesarskega svetnika (1691), poročne pogodbe in zagotovitve dot (1635—1670); koncepte nobilitacijskih diplom, podeljenih od Eggenbergov raznim osebam na Češkem in v zamejstvu (1627—1708); formularje nobilitacijskih diplom (1670—1779); spore Eggenbergov z raznimi osebam (17. stol. — 1716); poravnave v sporih Eggenbergov z raznimi osebam (1658—1709). Važne so: vesti o rojstvu in vzgoji otrok (1669—1707); vesti o porokah, poročnih slavnostih, pogajanjih za doto (1635—1705); zapiski o smrti Eggenbergov in oporoke (1626—1727); zapuščine članov rodu in sorodnikov ter izplačila volil (1609—1777); posojila, ki so jih dajali in prejeli Eggenbergi (1607—1728). V registraturi so vesti iz življenja Johanna Antona in njegovih sinov (18. stol.); vesti o cesarski poslanici papežu Urbanu VIII. (1638), ki jo je predal Johann Anton (znan je njegov triumfalni prihod v Rim v zlati kočiji, ki je še danes na krumlovskem gradu in je tu služila knezu za posteljo; srebrne podkve konj in mežgov so bile pritrjene z enim samim žebljem, da so v zabavo in prepir Rimljanov pogosto odpadale, a bile takoj spet nadomeščene; pokrivalo za mežga je stalo 800—1000, oprema kneževega bivališča 800.000 kronskih

tolarjev); dalje poročila o potovanjih Christiana in Seifrida v tujino (1658—1669); voščila ob raznih priložnostih (1631—1717); računi eggenberškega dvora (1664—1718); seznam služabnikov eggenberškega dvora (17.—18. stol.), njih nastavitveni dekreti, listine, računi ipd. (dvorni kaplani, domači učitelji t. i. Hofmeisteri, vzgojitelji, paži, komorniki in komornice, kuharji, stolniki, vratarji, kočijaži, kirurgi, padarji tj. ranocelniki, pritlikavci, kapelniki, dvorni trobentači, gledališki igralci).

Pregledal sem fascikel o trobentačih, zlasti akt o igralcih, ki so po Innsbruskih komedijantih (igrali so tudi v Ljubljani) najstarejši dvorni igralci v takratnih dednih deželah Habsburgov (od 1675—1691), potem kot potujoči komedijanti do pribl. 1710). Trobentači na krumlovskem dvoru so izkazani od 1664 do 1711; trobentači ljubljanskega Eggenberga so arhivsko dokazani šele v letih 1647—1684. Od teh je za našo lokalno in glasbeno zgodovino zanimiv Mihael Gladik. Póklic trobentačev je bil takrat privilegirani, samouke so redkokdaj sprejeli med poklicne trobentače. Na plemiških dvorih so bili učitelji trobentačev navadno bivši člani cesarske kapele. Eden izmed njih, Michael Hoppert, na krumlovskem dvoru imenovan »Lehrprinz«, je bil Gladnikov učitelj. Z njim je Johann Christian sklenil 31. marca 1667 pogodbo, da bo Hoppert na kneževe stroške v dveh letih naučil Martina Gladiga (v listinah tudi Michael Glädick) iz Škofje Loke (Bischofslackh) igrati na trobento. Za pouk mu bo knez izplačal 100 renskih zlatnikov, 50 na začetku, drugih 50 pa na kraju Gladikove učne dobe. Hoppert se je zavezal, da bo fantu posvetil vse svoje znanje in vso skrb, če pa bi pred koncem učne dobe umrl, bi morali Hoppertovi dediči Gladiku preskrbeti novega učitelja, ki bi ga izšolal. Gladik je kot trobentač ostal v službi krumlovskega vojvode do maja 1670, ko se za njim izgubi sled. Štiri leta kasneje, 1674, prosi Michael Gladek (Gladeck, Gladitsch) »fürst Eggenbergerischer Hoff- und Veldtrommetter« za službo deželnega trobentača v Ljubljani. »Josef Michael Gradigh, Principis ab Eggenberg Tubicen« se je 23. aprila 1675 oženil z Marijo, tretjerojeno hčerjo ljubljanskega, takrat že mrtvega meščana in peka Mihaela Perneta (Vrhovnikovi izpiski iz stolnih matrik — NUK Ljubljana). V letih 1680 do 1682 ga viri imenujejo med ljubljanskimi deželnimi trobentači. Gladik ni bil samo trobentač, ampak tudi glasbeni skladatelj. V dolgem seznamu muzikalij, ki jih je Christianova žena Marija Ernestina v letih 1666 do 1706 dobivala iz Benetk, Dunaja in od drugod, je tudi Gladikova skladba »Sonata cum Clarinis« za deset glasov, najbrž še iz njegove krumlovske dobe.

V arhivskih listinah se imenuje tudi Georg Karl Ziegler, ki sicer ni bil v službi kneza Johanna Christiana, a je ca. 1675—1685 učil njegove trobentače. Za našo glasbeno zgodovino je zanimiv zato, ker so med ljubljanskimi deželnimi trobentači in muzikanti tudi glasbeniki tega imena: Urban Ziegler (1636, 1650, 1651), Wenzeslaus Ziegler (1638—1653). Hainrich Ziegler (1666, 1670, 1673, 1678, 1680).

Prijetno presenečenje je podatek o skladbah Janeza Krstnika Dolarja (v seznamu muzikalij: Dollar, Bollar), ki jih je Dolar poslal Mariji Ernestini pač v letih 1666—1673. To se ujema z njegovimi biografskimi podatki: 1662—1673 je bil na Dunaju v Hiši profesorjev vodja jezuitskega glasbenega seminarja in glasbenega kora cerkve »Am Hof« ter je za potrebe domače hiše, za jezuite in za druge samostane »komponiral mnogo slovesne glasbe« (J. Höfler, »Delo« 19. 9. 1970). Krumlovski seznam navaja dvojce »večernic« za štiri glasove »*Laetatus sum*«. *Vesperae a 4 voc. authore Dollar*« in »*Nisi Dominus*«. *Vesperae a 4 voc. Auth. Bollar*« (= Dollar).

Drugo presenečenje je Johann Carl Sammenhamer, ki ga starejša nemška gledališka zgodovina navaja v letih 1675—1700, novejša pa celo do leta 1710; bil je eden izmed prvih članov eggenberških dvornih komedijantov. Le-ti oz. njihov takratni vodja Johann Georg Gettner, igravec in dvorni poet, ki ga je knez Johann Christian povzdignil v viteški stan (1687), je 23. novembra 1693 dobil od kranjskih deželnih stanov menico za 75 goldinarjev. V pustnem času leta 1695 pa so Eggenberški komedijanti igrali tudi v našem mestu. Pri branju krumlovskih gledaliških aktov sem ugotovil, da je Sammenhamer (pravilno Sammenheimer) — njegovi predniki so pač prišli iz Sammenheima pri Eichstättu — po rodu iz Slovenj Gradca: »Carl Sammenhamer von Windisch Grätz aus Carndten« (8. 5. 1676). Doslej je veljal Ljubljančan Franc Jožef Gogala (1644—1728) za prvega popotnega gledališkega igralca, ki se je v nemškem svetu razdajal nemškimi gledalcem. Zdaj mu lahko pridružimo še Slovenjgradčana Sammenheimerja. Verjetno se nanj nanaša podatek, da je bil »kronani poet von Sammenhamer vodja komedijatske družine, sestavljene iz študentov«. Krumlovski arhivski akti povedo, da je bil tudi dramatik, ki je napisal 6 iger. Leta 1682 so v Krumlovu dajali njegovo najnovejšo igro (die jungste Comaedi), ki so jo uprizarjali kar dva dni — to je bila najbrž »*Die mayestätische Glickes und Liebes-Verwirrung*«, edina igra njihovega repertoarja iz leta 1683, ki je označena kot igra v dveh delih.

Rodbinski eggenberški arhiv je važen predvsem za podatke iz zgodovine rodu, glasbene, gledališke in kulturne zgodovine. Drugačne

vrste je fond »Prepuščena eggenberška in schwarzenberška gospostva« (1416—1791), ki sestavlja v sistemu fondov nekdanjega schwarzenberškega arhiva samostojni oddelek IV. Vsebuje arhivalije sedmih upravnih enot: A. Poknežena grofija Gradiška; B. Gospostvo Ehrenhausen; C. Gospostvo Senftenberg; D. Gospostvo Oberwallsee; E. Gospostvo Štekeñ; F. Gospostvo Vlčice; G. Gospostvo Ostrov. Fond je bil urejen po schwarzenberškem osemskupinskem sistemu v letih 1798—1803; že takrat je bil zaključen in se do danes ni spreminjal; manjkajo le štajerske arhivalije (danes v Gradcu). Ima 117 listin, 1 zemljevid, 34 fasciklov. Za orientacijo služita dva repertorija, eden za listine, drugi za registraturo; oba imata ustrezni abecedni kazali. Fond vsebuje vire za zgodovino Gradiške, Notranjske in Štajerske ter imenovanih čeških gospostev.

Za nas sta važna predvsem fonda »Poknežena grofija Gradiška« in »Gospostvo Ehrenhausen«, deloma pa »Gospostvo Štekeñ«. Gradiška, ki jo je Ferdinand III. prodal za izredno visoko vsoto Johannu Antonu z Eggenberga, je bila poknežena leta 1647, v lasti Eggenbergov je ostala do izumrtja rodu, ko je bila 1717 združena z Gorico v eno upravno enoto. Fond vsebuje 23 listin, npr.: kupne pogodbe iz leta 1647; reverze, cedenčne pogodbe, razdolžnice in poročila o prevzemu grofije Gradiške (1647—1648); urbar konfisciranih t. i. maranskih posestev (1647); poročila eggenberškega kanclerja Zingnissa o grofiji Gradiški (1687). Ohranjen je edini idealni zemljevid grofije (17. stol.). Knjige vsebujejo kameralne in vojaške račune grofije (1709—1710). V registraturi so spisi: kupne listine poknežene grofije Gradiške (1647 do 1649); fevdne zadeve (1663—1706); cerkvene zadeve (1649—1770); vojaška trdnjava Gradiška (1622—1711); zadeve vojaške posadke v trdnjavi (1661—1706); zadeve, obravnavane na državnih zborih (1641—1708); davki t. i. »rimski meseci« (1663—1699); spori grofije z oglejskim kapitljem in z bivšim lastnikom Gradiške (1649—1707); davki in davštine podanikov (1663—1692); mitnina (1666—1710); transporti goveje živine čez ozemlje grofije Gradiške (1665—1715); najem gozdov 1662 do 1710; vizitacijska poročila (1687); zadeve deželnih glavarjev in uradnikov (1654—1705).

Gospostvo Ehrenhausen na Štajerskem, ki ga je kupil leta 1543 Krištof z Eggenberga od grofov Jurija in Janeza s Schaumburga, je ostalo v lasti Eggenbergov do 1717. Važnejše listine so: kupna pogodba za gospostvo Ehrenhausen (1543); darilna listina za gospostvo Rogatec od J. Ulricha Eggenberškega (1624); darilne in cedenčne listine za razna posestva gospostva Ehrenhausen (1666—1705); prodajna listina za grofijo Postojna, Lož in pose-

stvo Snežnik (1669); poravnava sporov med eggenberškimi gospodstvi Ehrenhausen, Weisersfeld, Strass in sosednjimi gospodstvi (1658—1678); urbarja gospodstva Ehrenhausen (1667, 1696). Od knjig je treba omeniti: račune gospodstva Ehrenhausen v denarju in naturalijah (1694—1711); od važnejših spisov pa še prodajo gospodstev Postojna, Lož, Snežnik (1669—1692); prodaja gospodstva Gösting (1701—1708); cerkvene zadeve (1557—1708); spore gospodstva Ehrenhausen (1654—1715); poročila o rudnikih gospodstva Waldstein (1636—1637) in o eggenberški kovnici denarja v Waldsteinu (1646); seznam k urbarju (1704); kmetije in pristave gospodstva Ehrenhausen (1682—1697); izvlečke iz računov (1647—1652); vizitacijska poročila (1678 do 1702).

Gospodstvi Senftenberg in Oberwallsee sta ležala v Nižji in Gornji Avstriji, ostala tri gospodstva pa na Češkem. Gospodstvo Štěkeň na Strakonickem (České Budějovice) je kupil Johann Ulrich Eggenberški leta 1636 od Janeza Jakoba Khysla, grofa v Kočevju. Njegov sin Johann Anton Eggenberški ga je že leta 1647 odstopil Ferdinandu III. Knjige in spisi vsebujejo: račune gospodstva v denarju in naturalijah (1637—1639); prevzem gospodstva Štěkeň (1637); odpustitev podložnikov (1642); spori gospodstva (1638); grajski inventar (1637—1638); tedenska poročila (1637 do 1638). Za zgodovino Eggenbergov prihajajo v poštev še: rodbinske listine v »Rodbinskem arhivu starejše schwarzenberške veje«, zlasti listine »Eggenberška dediščina« (1659—1782) vse v Češkem Krumlovu. V Češkem Krumlovu so še arhivski fondi »Veleposestvo Češki Krumlov« od leta 1622 (ko ga je Ferdinand II. daroval Johannu Ulrichu Eggenberškemu) pa do 1719; arhivalije »Višjega urada (Oberamt) Češki Krumlov« za leta 1622—1719; listine »Višjega urada Hluboka nad Vltavo«; mogoče bi prišlo v poštev gradivo iz »Rožmberškega arhiva« — oddelek »Tuji rodovi (zdaj v »Státní archiv Třeboň«), vsekakor pa arhivalije »Rudarskega urada (Bergamt) Hory Ratibořské«. Johann Ulrich Eggenberški je namreč leta 1623 kupil gospodstvo Chýnov, cesar mu je leta 1624 prodal rudnik srebra »Trije kralji«, Jan Felix Přehořovský pa leta 1627 posestva Vřesce, Ratibořice, Malenín in Podolí; ko je Ulrich končno leta 1631 kupil od cesarja še druge rudnike, je večji del rudarskega revirja s trgom Hory Ratibořské (Bergstadt) priključil gospodstvu Chýnov, ki so ga leta 1719 podedovali Schwarzenbergi (vsi fondi so v Češkem Krumlovu).

Johann Ulrich Eggenberški je leta 1623 od cesarja kupil za 80.000 kop meissenških grošev konfiscirano gospodstvo Chýnov (okraj Tábor). Leta 1719 ga je podedoval Adam

Franc Schwarzenberški (arhivalije hrani Státní archiv Třeboň). Tudi gospodstvo Netolice (okraj Vodňany) je cesar Ferdinand II. daroval Johannu Ulrichu Eggenberškemu, leta 1719 so ga podedovali Schwarzenbergi (arhivalije hrani »Státní archiv Třeboň«). — V Krumlovu je arhiv gospodstva Prachatice-Volarý, ki ga je cesar daroval Johannu Ulrichu Eggenberškemu. Leta 1688 je krumlovski vojvoda Johann Christian dokupil še posestvo Béleč. Tudi to gospodstvo so leta 1719 podedovali Schwarzenbergi.

Johann Ulrich Eggenberški je leta 1630 kupil za 60.000 zlatnikov zadolženo gospodstvo Vimperk in ga združil s posestvom Drslavice (kupljeno leta 1628). Njegov vnuk, krumlovski vojvoda, je leta 1696 razširil gospodstvo z nakupom posestva Kosmo. Leta 1719 je gospodstvo podedoval Adam Franz Schwarzenberški (arhivski fond gl.: »Státní archiv Třeboň«).

Nekaj arhivalij za zgodovino Eggenbergov najdemo v »Rodbinskem arhivu orliških Schwarzenbergov« (mlajša veja — sekundogenitura iz Orlic), se pravi v oddelku A. VIII (»Dediščina rodu: 1. Eggenberška...«) mogoče tudi v oddelku C (»Familiae extraneae« — tuji rodovi), ki je urejen po abecedni rodov (arhiv gl.: Státní archiv Třeboň).

Za kulturno zgodovino, za študij ekonomije, gozdarstva ipd. je važna »Zbirka rokopisov in spomenikov Češki Krumlov« (1327—1937) s 736 enotami, med katerimi zaslužijo posebno omembo štajerski urbarji z abecednimi kazali, genealogija in zgodovina eggenberškega rodu, zapisniki, dnevniki ipd. Kot dopolnilo navajam še zbirko pečatnikov Eggenbergov v Češkem Krumlovu (6 primerkov) in zbirko portretov v krumlovskem gradu.

V Češkem Krumlovu je deponirana nadvse bogata knjižnica knezov Schwarzenbergov, vanjo je uvrščena kot samostojno telo čudovito ohranjena knežja Eggenberška knjižnica, ena od redkih v celoti ohranjenih dvorskih knjižnic 16. in 17. stol. Vsebuje najboljša dela nemška, francoska, latinska in grška, italijanska, deloma tudi češka idr. Zbirka je bogata z opernimi teksti (Draghi, Sbarra), s sočasnimi dramskimi deli (Cicognini, Lope de Vega, Thomas Corneille, Racine, Molière idr.). Mimogrede sem izpisal nekaj del: H. Megiser: *Theatrum...* (1616); Megiser: *Chronik...* I, II. (1612); Megiser, *Annales...* (1612); Petchacher Gerhard: *Continuatio gratiarum...* Klagenfurt 1666; neko delo Ferdinanda Ernsta Herbersteina (Dunaj 1686); *Lands-Handveste za Koroško* (1610) in za Štajersko; Cyr. Spangenberg (1561); *Thurnerbuch* (1579); Pignatta, *Santa Genouefa...* opera, Graz 1694; P. Vergerius, *Consilium...* episcoporum bononiae (1553), *Landesbeschreibung des berühmten Herzogthums Krain von Valvasor*,

Nürnberg 1688; Valvasor, Ehre des Herzogthums Krain, Laibach 1689, I.—IV.; Valvasor, Topographia Carinthiae, Wagensperg 1681; Jahann Ludwig Schönleben, Annus Sanctus Habspurgo-Austriacus (1696); Schönleben, Carniola antiqua, Labaci 1681 etc., I.—III. idr. Knjižnica ima sodoben lokalni in abecedni imenski katalog.

Obiskovalec arhivov na Češkem mora dobiti pismo dovoljenje od »Archivní správa« v Pragi in naznaniti pravočasno svoj prihod. Arhiv v Češkem Krumlovu opravlja vso korespondenco in agendo z inozemstvom preko Državnega arhiva v Třeboňi. Tudi mikrofilme in fotokopije iz krumlovskega arhiva izgotavlja třeboňski arhiv, denar zanje pa se nakazuje na »Archivní správa« v Pragi. Delovno vzdušje v krumlovskem arhivu je zaradi čistih, velikih in svetlih prostorov, zaradi ljubeznivosti in ustrežljivosti njegovega predstojnika prof. Františka Navrátila in namestnika Jiříja Zálóhe zelo prijetno.

NASLOVI ARHIVOV

Archivní správa ČSR, PRAHA 6, Třída Obránců míru 133.

Státní archiv Třeboň, TŘEBOŇ, Jižní Čechy.
Státní archiv Třeboň — odbočka Český Krumlov, ČESKÝ KRUMLOV, Zámek.

Steiermärkisches Landesarchiv, A 8010 GRAZ, Bürgergasse 2a.

Österreichisches Staatsarchiv, Finanz- und Hofkammerarchiv, A 1010 WIEN, Johannesgasse 6.

LITERATURA

Státní archiv v Třeboňi. Průvodce po archivních fondech, sv. 3, Praha 1959 (Kčs 17, 60), str. 10 ss., 19—23, 49, 63, 73, 80, 89—90, 94, 97, 115, 122, 162—163.

Kutschera Josef, Zur Geschichte der Fürsten von Eggenberg, Graz 1866.

Heydendorff Walther Ernst, Die Fürsten zu Eggenberg und ihre Vorfahren, Graz 1965 (z literatury).

Záloha Jiří, Přehled vývoje eggenberské državy v jižních Čechách, Jihočeský sborník historický 1958, str. 27—29.

Záloha Jiří, Eggenberská zámecká kapela v Českém Krumlově, Hudební věda 1969, str. 234—240.

Ludvik Dušan, Die Eggenbergischen Hofkomödianten, Acta neophilologica I. III., Ljubljana 1970 str. 65—92 (z najnovějšími výsledky in z literatury).

